

Sygn. akt VIII C 910/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 29 sierpnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2022 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w Z.

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.661,28 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt jeden złotych dwadzieścia osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2021 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.117 zł (jeden tysiąc sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
2. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi kwotę 26,40 zł (dwadzieścia sześć złotych czterdzieści groszy) tytułem tymczasowo uiszczonych kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia biegłego.

Sygn. akt VIII C 910/21

UZASADNIENIE

W dniu 6 września 2021 roku powód (...) Sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 2.661,28 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności powód, będący autoryzowanym serwisem naprawczym marki R. i D., dokonał naprawy pojazdu marki R. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego. Z tytułu przeprowadzonej naprawy powód wystawił fakturę, w zakresie której pozwany obniżył stawkę za rbg oraz dokonał innych korekt, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...). Pełnomocnik podniósł ponadto, że powód nabył wierzytelności względem pozwanego w drodze umowy cesji.

(pozew k . 2-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę i wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu w łącznej kwocie 12.579,40 zł, dodając, że zmniejszył zastosowaną przez powoda stawkę do średniej stawki za roboczogodzinę (...) z regionu, tj. do 190 zł netto, jak również kosztów obsługi administracyjnej, a także zakwestionował koszt mycia pojazdu, jazdy próbnej, obsługi szkody, utylizacji materiałów, dezynfekcji wnętrza pojazdu, uznając je za typowe czynności podejmowane przy pracach

naprawczych przy uszkodzeniach likwidowanych z OC sprawcy, mieszczące się w stawce za rbg. Pozwany również nie uznał odchylenia lakierniczego w wysokości 121%.

(odpowiedź na pozew k. 89-92v.)

Do końca postępowania stanowiska stron nie uległy zmianie. Strony wypowiedziały się również w zakresie opinii biegłego.

(pismo procesowe k. 99-103v., 109-113v., k. 143, protokół rozprawy z dnia 29 sierpnia 2022 roku k. 176)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki R. i D.. W ramach wykonywanych napraw pojazdów powód stosuje jedynie lakiery marki p. (...) oraz (...), nie stosuje natomiast produktów firmy (...)/N..

(wyciąg z kontraktu handlowego k. 33, wyciąg z umowy współpracy k. 34, oświadczenie k. 35, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...), uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego z dnia 25 maja 2021 roku. Szkada była likwidowana z OC sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym Towarzystwie (...).

(zlecenie naprawy k. 13, upoważnienie k. 14-15, okoliczności bezsporne)

W dniu 25 maja 2021 roku powód nabył od poszkodowanych wierzytelność przysługującą im względem pozwanego z tytułu odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej sprawcy szkody.

(umowy cesji k. 18- 19)

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 23 lipca 2021 roku fakturę VAT nr (...) na kwotę 21.638,05 zł z terminem płatności do dnia 6 sierpnia 2021 roku.

(faktura k. 9-10, wydruk wiadomości email k. 12)

Pozwany zweryfikował fakturę w zakresie stawki za rbg obniżając ją z kwoty 200 zł do kwoty 190 zł netto, ponadto zakwestionował współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych na poziomie 121%, koszty związane z obsługą szkody, dezynfekcją i myciem pojazdu, utylizacją materiałów oraz jazdą próbną. Pierwotnie, z tytułu przeprowadzonej naprawy, decyzją z dnia 15 czerwca 2021 roku na rzecz powoda została wypłacona kwota 6.397,37 zł.

(zweryfikowana kalkulacja naprawy k. 21-26, potwierdzenie transakcji k. 27-28)

Decyzją z dnia 2 sierpnia 2021 roku ubezpieczyciel poinformował o dopłacie odszkodowania, które stanowiło różnicę pomiędzy uznaną kwotą z faktury, tj. 18.976,77 zł brutto, a wypłaconą kwotą w wysokości 6.397,37 zł brutto. Tym samym na rzecz powoda wypłacono łącznie sumę 12.579,40 zł.

W wiadomości email z dnia 20 sierpnia 2021 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 3 dni kwoty 2.661,28 zł tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki R. (...).

(wydruk wiadomości email k. 11)

W piśmie z dnia 7 września 2021 roku pozwany poinformował o braku podstaw do zmiany swego stanowiska w sprawie.

(decyzja z dnia 15 czerwca 2021 roku, decyzja z dnia 2 sierpnia 2021 roku, pismo z dnia 7 września 2021 roku w aktach szkody na płycie CD, okoliczności bezsporne)

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg. W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg.

(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...) z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 36-40)

Uzasadnione koszty naprawy samochodu marki R. (...) o nr rej. (...) przy zastosowaniu stawki za rbg wysokości 200 zł netto oraz użyciu części oryginalnych z logo producenta pojazdu wynoszą 19.339,35 zł brutto. Koszty te nie zawierają kosztów współczynnika odchylenia 121%, jazdy próbnej, mycia i sprzątnia, dezynfekcji wnętrza pojazdu, przyjęcia i obsługi szkody, utylizacji materiałów.

Stawka serwisu naprawczego mieści się w przedziale stawek obowiązujących w aglomeracji (...), które wynosiły od 155 zł do 240 zł netto. Średnia stawka roboczogodziny wynosiła 191,20 zł netto.

Koszty materiału lakierniczego powinny być ustalone indywidualnie dla danej naprawy pojazdu. Rzeczywisty koszt materiałów lakierniczych powinien być wykazany w kalkulacji użytych materiałów lakierniczych, zaś wobec braku takiej kalkulacji brak jest uzasadnienia do uznania współczynnika odchylenia w wysokości 121%. Samo stosowanie materiałów lakierniczych P./I. nie uzasadnia podniesienia kosztów lakierowania o 21%.

Koszty jazdy próbnej, mycia i sprzątnia, dezynfekcji wnętrza pojazdu, przyjęcia i obsługi szkody, utylizacji materiałów nie powinny być ujęte jako dodatkowe w kosztorysie naprawy pojazdu, bowiem czynności te wchodzą w zakres naprawy pojazdu co ma przełożenie na ustaloną przez serwis stawkę roboczogodziny.

(pisemna opinia biegłego sądowego z załącznikami k. 120-130, opinia uzupełniająca z załącznikami k. 152-160)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych przyjęto ponadto opinię biegłego sądowego K. K.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda. W sferze odpowiedzialności odszkodowawczej podstawowym założeniem wszelkich rozważań jest z reguły zasada pełnego odszkodowania. Wynika z niej, że wszelka szkoda wyrządzona przez posiadacza lub kierowcę pojazdu mechanicznego, powinna być w świetle obowiązujących przepisów prawa pokrywana przez zakład ubezpieczeń w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 25 maja 2021 roku, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki R. (...). Do kolizji doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Przy czym dla ustalenia granic odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody koniecznym jest odwołanie się do podstawowych zasad przewidzianych przepisami kodeksu cywilnego (art. 361 i art. 363 § 2 k.c.).

Reguła wyrażona w przepisie art. 361 § 1 k.c. stanowi, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 przepisu art. 361 k.c. naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl przepisu art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili. W tym miejscu wskazać należy, że w warunkach gospodarki rynkowej dla obrotu towarowego decydujące znaczenie mają reguły ekonomiczne podaży i popytu, a więc rynek, dlatego też bezsprzecznie podstawą przy obliczaniu wysokości odszkodowania powinny być ceny rynkowe.

Zgodnie z przyjętym zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie poglądem pod pojęciem szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego (tzw. dyferencyjna metoda ustalania szkody). W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest to w praktyce różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku (por. m.in. wyrok SA w Warszawie z dnia 20 listopada 2014 roku, I Aca 685/14, LEX). Co do zasady wysokość odszkodowania winna odpowiadać kosztom usunięcia wskazanej wyżej różnicy w wartości majątku poszkodowanego (kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu). Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (por. wyrok SN z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNCP 1973, nr 6, poz. 111). Wyjaśnienia wymaga ponadto, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego (por. m.in. wyrok z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, L.; postanowienie z dnia 12 stycznia 2006 roku, III CZP 76/05, L.), koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nieprzewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. Wyrażając ten pogląd Sąd Najwyższy przypominał, że w odniesieniu do ubezpieczenia OC zastosowanie znajduje zasada pełnego odszkodowania, przy czym suma pieniężna wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W niniejszej sprawie zakres napraw, rodzaj części użytych do ich przeprowadzenia, były między stronami niesporne. W odniesieniu do faktur za naprawę pozwany zakwestionował stawkę za rbg, współczynnik odchylenia na materiałach lakierniczych w wysokości 121% oraz koszt obsługi szkody, mycia i sprzątnięcia pojazdu, jazdy próbnej, dezynfekcji i utylizacji materiałów.

Rozważania w powyższym zakresie rozpocząć należy od przypomnienia, że poszkodowany nie jest zobowiązany do naprawy pojazdu najtańszym możliwym kosztem. Wprawdzie poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił fakturę VAT. W fakturze tej uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaofiarowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe w oparciu o dokumenty, przykładowo umowy, rachunki, faktury, które zostały załączone w poczet materiału dowodowego. Jednocześnie z wnioskiem powoda z opinii biegłego wynika, że stawki powoda nie tylko mają charakter rynkowy, ale także są zbliżone do poziomu średniej stawki arytmetycznej, którą biegły wyliczył na kwotę 191,20 zł netto. Znamienne jest, że pozwany kwestionując stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto i wywodząc, iż jest ona wygórowana, nie dostarcza jakichkolwiek dowodów na poparcie własnych twierdzeń, tj. że rynkowy charakter ma stawka w wysokości 190 zł netto. Dysonans w podejściu pozwanego nie znajduje przy tym żadnego wyjaśnienia w złożonych przezeń pismach procesowych. Niezależnie od powyższych rozważań przypomnienia wymaga, że powód dochodził roszczenia z tytułu rzeczywiście poniesionych kosztów napraw, których zakresu pozwany nie podważał, nie zaś kosztów hipotetycznie wyliczonych. Wobec powyższego irrelevantne znacznie ma kwestia, czy poszkodowani mogli naprawić pojazd taniej (co w świetle zasad doświadczenia życiowego niemal zawsze jest możliwe). Wyliczenie średniej stawki za rbg mogłoby mieć w istocie znaczenie w przypadku naprawy finansowanej z ubezpieczenia AC, gdzie OWU ubezpieczyciela precyzyjnie określa wartość stawki, wg której winna zostać przeprowadzona naprawa. Przy ubezpieczeniu OC i zasadzie pełnego odszkodowania brak jest podstaw do uśredniania stawki, zwłaszcza w przypadku dochodzenia kosztów faktycznie poniesionych, a ocenie winno podlegać wyłącznie to, czy zastosowana przez warsztat stawka za rbg ma charakter rynkowy. Powtórzenia wymaga, że zakład ubezpieczeń nie może ograniczać prawa poszkodowanego, co do wyboru warsztatu naprawczego. W omawianym przypadku poszkodowani zdecydowali się skorzystać z usług powoda, do czego byli w pełni uprawnieni, a skoro stosowana przez powoda stawka ma rynkowy charakter, to zasadne jest uwzględnienie tej stawki.

W ocenie Sądu pozwany nie wykazał również w odpowiedni sposób braku zasadności zastosowania odchylenia na materiałach lakierniczych, w szczególności nie odniósł się do twierdzeń powoda odnośnie stosowania przy naprawach lakierów premium oraz przedłożonych na tę okoliczność dokumentów. Wprawdzie z opinii biegłego wynika, że w niniejszej sprawie brak jest podstaw do zwiększenia kosztów lakierniczych o 21% z uwagi na brak kalkulacji użytych materiałów lakierniczych, jednakże przypomnienia wymaga, że powód załączył wyciągi z umów handlowych z firmami (...) (k. 33 i 34) na okoliczność stosowania przy pracach lakierniczych lakierów tych marek, a także oświadczenie o nie stosowaniu produktów firmy (...) /N. (k. 33). Sądowi z urzędu wiadomym jest przy tym (por. uzasadnienie w sprawie VIII C 582/20), że podstawą wprowadzenia do kosztorysu kwestionowanego odchylenia była dokonana przez powoda dogłębna analiza kosztorysów po obniżeniu cen materiałów lakierniczych w systemie A., w wyniku wprowadzenia do koszyka lakierów premium lakieru S./N. w 2017 roku. Porównano wówczas 100 kosztorysów z okresu przed i po obniżce, co w przeliczeniu dało współczynnik 21%, który wyrównuje obniżkę. Porównanie zleceń z pierwszej

połowy 2016 roku (przed obniżką) i pierwszej połowy 2019 roku (po obniżce, ale z zastosowaniem współczynnika 21%) wykazało przy tym podobny stosunek materiałów zużytych przy naprawach do materiałów zafakturowanych. Dlatego też powód uznał, że zastosowanie współczynnika 21% jest właściwe i wyrównuje zastosowaną przez system A. obniżkę. Nie jest zatem tak, że powód narzuca sporny współczynnik w oderwaniu od realiów rynkowych, tj. cen materiałów lakierniczych, które stosuje przy naprawach lakierniczych. Z opinii biegłych wydanych na kanwie innych spraw (por. m.in. uzasadnienie w sprawie VIII C 539/20 oraz w sprawie 1155/20) wynika, że wprowadzenie do koszyka (...) materiałów lakierniczych firmy (...)/N., które nie są autoryzowane przez producentów pojazdów, skutkowało obniżeniem wartości koszyka o ok. 20%. Wprawdzie biegły w sporządzonych kalkulacjach nie uwzględnił spornego odchylenia, to jednocześnie z ich treści wprost wynika, że koszty lakierowania zostały wyliczone właśnie w oparciu o koszyk (...). Skoro zaś powód przy naprawach stosuje materiały lakiernicze marek premium, to przyjęcie współczynnika odchylenia na poziomie 121% Sąd uznał za wykazane i zasadne.

Zdaniem Sądu niezasadne okazało się natomiast żądanie powoda w odniesieniu do kosztów mycia/sprzątania pojazdu, dezynfekcji pojazdu, utylizacji materiałów, jazdy próbnej oraz obsługi szkody. W ocenie Sądu koszty te mieszczą się w kosztach prowadzenia działalności powoda oraz są zawarte w wysokiej, lecz zasadnej stawce serwisowej 200 zł netto za rbg. Z punktu widzenia doświadczenia życiowego należy przyjąć, że jeśli zakład naprawczy podejmuje się dokonać naprawy uszkodzonego pojazdu, w tym prac blacharskich czy lakierniczych, to oczywistym jest, iż prawidłowe wykonanie tego typu obowiązku wymusza zachowanie podstawowych zasad, w tym przy lakierowaniu nakładania materiału lakierniczego na uprzednio oczyszczoną powierzchnię i jest to jeden z etapów tego typu naprawy, ujęty w samym koszcie prac blacharsko-lakierniczych, nie zaś w ramach odrębnej usługi. Porównując stawki za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych w warsztatach, które posiadają taką autoryzację i przestrzegają wszystkich procedur, w tym właściwego przygotowania pojazdu do lakierowania oraz właściwego przygotowania pojazdu do wydania klientowi w celu sprawdzenia rękojmi prawidłowej naprawy, można zauważyć, że stawki te w autoryzowanych stacjach naprawy pojazdów są wyższe z uwagi na fakt, iż posiadają takie usługi w standardzie. W ocenie Sądu zatem w stawce za roboczogodzinę prac blacharskich i lakierniczych zawiera się również szereg czynności około naprawczych niezwiązanych ściśle ze zdarzeniem szkodzącym, a więc w wartości tej ukryte są też koszty mycia pojazdu, czy też utylizacji materiałów. Podkreślenia wymaga, że stawka ta obejmuje koszt środków chemicznych, opłat za wodę i energię.

O czym była mowa, zdaniem Sądu, powód niezasadnie uwzględnił w kosztorysie także koszty obsługi szkody. Odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów powinno odpowiadać wartości stanowiącej pełną kompensatę poniesionego uszczerbku, zatem obejmuje to wszelkie koszty, ale jedynie związane z procesem technologicznie uzasadnionej naprawy pojazdu uszkodzonego. W niniejszej sprawie powód nie wykazał zaś (art. 6 k.c.), aby koszt obsługi mieścił się w ramach takich kosztów. Co oczywiste, sam fakt poniesienia pewnych kosztów związanych z obsługą szkody nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie powód nie wykazał, jakie dokładnie czynności składały się na sporną pozycję kosztorysową, zaś sam koszt obsługi w świetle zasad doświadczenia życiowego został znacznie zawyżony i oderwany od rzeczywiście podjętych czynności i ich kosztu, co zresztą jest pochodną tego, iż powód w istocie zastosował w tym przypadku koszt ryczałtowy.

Wreszcie zwrócić należy uwagę, że w sprawie brak jest dowodu na to, że poszkodowany zlecał czynności w postaci przyjęcia, obsługi szkody, mycia oraz dezynfekcji pojazdu. Kończąc ten wątek przypomnienia wymaga, że w opinii biegłego sądowego koszt mycia i sprzątania pojazdu stanowi element ogólnej działalności zakładu naprawczego, zwłaszcza (...) i winien zostać uwzględniony w stawce za rbg.

Mając powyższe na uwadze, biorąc pod uwagę wysokość kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu (19.339,35 zł brutto) oraz wysokość wypłaconego dotychczas przez pozwanego z tego tytułu odszkodowania (12.579,40 zł) Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.661,28 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 7 sierpnia 2021 roku do dnia zapłaty, zgodnie z żądaniem pozwu. Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej

szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W omawianej sprawie termin zapłaty kwoty z faktury VAT wystawionej przez powoda upływał w dniu 6 sierpnia 2021 roku, a zatem należne powodowi odsetki Sąd zasądził począwszy od dnia następnego.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.117 zł, na którą złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Zgodnie z przepisem art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od pozwanego kwotę 26,40 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.